

käskis Rai teda seda ja teist kätte võtta, et ta ei saanud oma kirstu lahti võetud.

Teisel pühapäeval oli Leena kõõgi-kord, ja Rai sai luba kiriku minna, aga enne seda jooksis ta veel oma ema juure, sest sel päeval pidi Leenale pilli tehtama. Leena puhasitas riistad ára ja ruttas siis Triinu ja Juhani juure tupa. Polnud kaua aega, siis kisendas Rai ukse taga, kiskus ukse lohti ja tornas nuttes tupa ja kaebas, et tema kirstust varastatud lõkskümmend hõbe rubla!

Teised ühmatacid kõik mõõga ára ja töttasid lüdrukute kambri. Rai tegi ennast otsingu meeletumaks ja joeksis õue ja ema juure. Polnud kaa kuigi paju aega, juba mõlemad olid seal ja karjusid teine teise töltu. Viimaks kisendas ema: „Ega varas majalt mõi olla, kui perest kohtumees peab tulema tagaotsima!“ Teised ei keelanud seda mitte, ei sulased, kes selle mõnu peale kaa olid sinna tulnud, ega Leena. Kõigil kolmel ei olnud ju súud. Juhan joeksis kohe kohtumeheli ja palus teda sinna tulla, ja see roöttis oma abimehe kaasa,

Sai kohtumees asja árakuulanud, siis hakati tagaotsima, ja esite Leena kirstu, sest et tema Raiega ühes kambriis magas. Leena andis ise võtme abimehe käte. Tüt haavalt võeti Leena riided välja, ja kõige viimiseks, — ennâe! — hulk rublatükki, kaks hõbe lusikat ja kaks mõõrast rätikut tulid ette!

Leena kisatas määdaa haledastie, kahwatas ja minestas ára ja kullus pörandale. Juhan mõrises ja mabises, siiski tööti ta teda woddile. Wana Triinu nutis ja joeksis ret tooma. — Kohtumees luges raha ára, ja waata see oli õige, seal olid lõkskümmend rublatükki! kaks hõbe lusikat ja Peetri onu märgid nende peal; ja mis veel — kaks tema oma rätikut!

Ob seda haledat lugu, mis nüüd Kure Peetri majas oli!

Sai Leena pisut toibunud, siis vastas tema kohtumeheli, et tema sest asjost hoopis teadmata ja ilma sùuta oli. Kui nüüd mõisteti, et teda pidi finni pandama, siis kisatas tema jáde ja minestas teist korda ára.

Kohtumees läks ára, aga Triinu ja Juhan